

LBRIS | We know
books
Irina V. Boca

ORAȘUL ALB

EDITURA
moft

București, 2025

Orașul/5
În Oglindă/24
Adevărul-Adevărat?/45
Adam / 68
Început fără Sfârșit
(și Viață fără de Moarte) / 87
Corina/123
O Noapte ca oricare Alta/140
Regăsirea/181
Lumea Măștilor în Alb și Negru/231
Între Lumină și Întuneric/275
Alb/311

1

M-am trezit.

Nu aș putea spune dacă m-am trezit cu adevărat sau am numai impresia de a mă fi trezit înconjurată de o ceață fără sfârșit. N-aș putea spune dacă am ajuns aici *acum* sau dacă m-am născut aici și am dormit mereu, fără să mă fi trezit vreodată, fără să fi știut că există trezire din visul obscen și albinos pe care îl visez sau îl trăiesc, visându-l. Nu, n-aș putea spune nimic despre visul ăsta îndepărtat și străin, atât de străin încât albul din el a început să mijearcă luciferic și atât de alambicat încât mi se pare a fi un oraș, o lume, un veac tulbure pe care l-am mai străbătut și altădată, în drum spre altceva, în locul altcuiva.

Mă întreb dacă altădată a mai existat și altceva decât urzeala cârpită de aici, umedă și cețoasă-anarhie, în care se afundă lumea străină de aici, lucrurile lipsite de contururi și străzile pe care merg, pe care am mai mers și în trecut fără să le fi atins vreodată cu talpa piciorului, fără să le fi străbătut altcumva decât în imaginație, trecând mereu prin locurile înălbite de timp, prin orașul straniu în care mă trezesc de fiecare dată scriind

ceea ce scriu acum pe ecranul alb, în noaptea care nu poate fi decât albă - care nu poate fi altceva decât noapte de gheață lucind perfid în baia de lumină a lămpii sau în ochii de jar ai ferestrelor dintre lumi. Noapte de coșmar.

2

M-am trezit.

Aș putea spune că mi-am dorit dintotdeauna să mă trezesc. Poate nu așa, înfășată într-un lînțoliu țesut din memoriile infi(r)me ale timpului, poate nu aici, în orașul fantomă în care m-am născut de prea multe ori și n-am murit niciodată (sau nu mi-am mai amintit să fi murit, ceea ce-i totuna).

„Nimeni nu mai trăiește cu adevărat...”, îmi spun de câte ori mă trezesc și de fiecare dată regret că urmează să uit ce am spus. Îmi repet același lucru înainte să adorm și să visez că viața ar putea fi altceva decât ceea ce întrezăresc eu acum, aici, în pata asta ternă prin care se scurg măruntaiele translucide ale anilor. Viața ar putea fi o metaforă, un cod, poate chiar o descoperire a vreunui poet din alt timp, din altă generație de nemuritori pe care i-aș fi putut întâlni dacă nu m-aș fi trezit tot timpul aici, acum, retrăind morțile xeroxate în alb ale unui oraș fantomatic, și visând, da, da, visând că mă trezesc în locul unor fantome pe care nu le mai poate atinge nimic și nu le mai poate distinge nimeni de bârnele și voalurile sidefii ale pereților și ușilor din jur.

Acesta este labirintul în care mă trezesc în fiecare dimineață, pe un traseu pe care îl atribui unui personaj fără să mă gândesc prea mult la consecințele acestei decizii, fără să îmi pese dacă am să mai ațipesc vreodată sau am să dispar trăind „în alb” toate consecințele trezirilor mele. Nu, în mod sigur, nu este numai un traseu. Pare să aibă mai mult de trei dimensiuni, trei apariții, trei nuanțe de alb. Așa trebuie să fie, așa gândesc că trebuie să fie toată lumea, dar nu am cum să știu cu certitudine. Nu mă întâlnesc cu nimeni, nu aud nici un sunet, nu zăresc niciodată nimic altceva decât umbra sau urma albă a unui oraș care mă înghite în cea mai perfectă liniște.

3

M-am hotărât să nu mai spun niciodată „m-am trezit”. Poate că așa am să mă trezesc cu adevărat și am să descopăr „adevărul” despre toate aceste lucruri pe care le văd și nu le înțeleg, pe care le uit și mi le amintesc sub forma unui oraș alb, a unei urme, cum am mai spus, aceeași urmă de care nu par să mă tem, nici să mă bucur și nici să vreau să fie altfel decât este - o pată în afara căreia nu mai există nimeni și nimic altceva.

Aici par să îmi găsesc liniștea, menirea mea de velință sau memorie a morții, starea de veghe în care mă afund de câte ori privesc în oglinzile albe ale zilelor. Aici. Da, *aici* mi se pare de fiecare dată

altfel, parcă fantomatică după fantomatică apariție formează o salbă străvezie, cu tigve și cuvinte alambicate, de duhuri de morți neîngropați, prinși într-o încrucișare (nepermisă) a albului cu altceva, cu un zbor sau o palpitație care ar putea semăna cu o lume, un oraș, un suflu la fel de transparent și de învechit cum este cel de azi, de aici.

Nu știu de ce scriu astfel de lucruri. În adevăr, nici nu aș avea cum să le gândesc. Nici un sunet nu ar putea răzbate prin pâcla incoloră și densă din jur, nici un alt suflet nu l-ar putea auzi și nici nu și-ar putea închipui vreodată că îl aude. În fine, nici un alt suflet nu există. Orașul acesta pare făcut din altceva-ul rămășițelor și al uitărilor, pare mai degrabă abandonat, mai degrabă neînsufletit decât viu.

4

Nu îmi amintesc să mă fi întrebat vreodată ce caut aici. Nu am nici un fel de memorie a trecutului, a gândurilor sau lucrurilor pe care le descopăr stând mereu în același loc, în aceeași poziție, cu mâna îndoită sub cap, *ca și cum* aș dormi. Nu îmi amintesc nici măcar dacă așa trebuie să stau, dacă într-adevăr așa am adormit sau mi se pare că mă văd dormind în altă viață, în alt oraș, cu altă mână vârată sub cap, nu cu asta cu care scriu acum, aici, în somnul în care delirez despre Orașul Alb și mă

LIBRIS
books

văd din nou cu mâna vârată sub cap, închipuindu-mi că dorm singură într-un oraș străin și înălbit de vreme. Acestea nu sunt gândurile mele, sunt absolut sigură că nu pot gândi. Dacă m-aș încumeta să gândesc, aş avea mai multă imaginație, mai multă dorință de a înțelege, de-a crea, de-a scrie. Ori mie îmi este egal dacă scriu visând sau visez scriind. Așa m-am născut, așa am ajuns până la capătul lumii, într-un oraș literalmente inexistent, dar alb.

Nu mi-a trecut niciodată prin minte că aş putea minți. În primul rând, n-aș fi avut cui să-i spun o minciună, și în al doilea, n-aș fi avut cum. Scrisul meu dispare imediat ce-l aștern în alb, așa că n-aș putea să mă mint nici măcar pe mine însămi. De fapt, habar nu am ce este minciuna. Mai mult decât atât, habar nu am cum sunt posibile atâtea speculații despre minciună. Le notez fără să gândesc, fără să vreau să mint, ca și cum aş fi terminat de mințit și nu mi-ar mai fi rămas nimic altceva de făcut decât să spun adevărul. Nu mai văd, sau poate nu am văzut niciodată, nicio diferență interesantă între lucrurile pe care nu le-am întrezărit încă - îmi închipui că trebuie să existe astfel de lucruri în afara Orașului Alb - și lucrurile pe care le pot recunoaște și despre care știu că există, ca și cum ar fi fost posibil să nu (mă) fi mințit niciodată în privința lor și, totuși, m-aș fi decis brusc să le numesc adevărate.

M-am încurcat.

M-am încurcat atât de tare încât mi-e teamă să nu fi început să gândesc. Teamă? Da, este uimitor! N-am mai simțit niciodată teamă. N-am avut cum. În Orașul Alb nu există frică. Aici totul pare încremenit într-o postură curajoasă, totul (ei bine, tot ce își poate imagina o biată scriitoare tristă și însingurată) pare făcut din altceva decât teroare, din ceva mai subtil, mai ireal, mai improbabil?, mai vag?.

Evident, poate că și eu sunt făcută din aceeași greșeală imaterială. Poate că nu am fost niciodată altfel, poate că albul pe care îl văd acum nu este alb, iar orașul în care dorm în fiecare noapte nu este cu adevărat un oraș, și nicidecum alb. Poate că nici visul nu este chiar vis, deși eu așa cred, așa mi se pare - mă visez mereu în același oraș alb în care dorm singură.

Totul pare întortocheat, cel puțin mie mi se pare mai întortocheat decât acum câteva minute. Totul îmi pare de nedescris, cu mult mai de nedescris decât adineauri, când îmi imaginam că scriu în alb pe/despre alb. Dar cine sunt eu? În lipsa Orașului Alb nu mai sunt, nu mai pot fi altceva decât gol, spectru, tentă. Nu mai pot fi decât ceea ce nu exista înainte, ceea ce nu aveam cum să îmi imaginez deși îmi lipsea, îmi dau seama abia acum că îmi lipsea, cu toate că în Orașul Alb nu poate lipsi nimic, totul este acolo, încremenit și perfect. Eram și eu, icoana vie a unei absențe. Imaginea de care nu mă mai

puteam despărți fără să intuiesc că am să o iau razna, că are să îmi curgă smoală de albumină prin vene și că în locul gândurilor au să se zvârcolească demonii ieșiți din pânțele de paie ale vulturilor de pe un tapet zărit într-un coșmar neavut.

Eram și eu, desigur. Surâdeam și cred că îmi plăcea să surâd, să îmi simt pleoapele înălbite, grele de un infinit senin. Eram eu, da, da, nu vă mirați, nici un oraș nu poate trăi fără sânziana lui somnoroasă pe care zorile o întâmpină mereu cu același vis, cu aceeași mediocră trecere de la somn la real, de la povestea scrisă la cea visată numai și numai de ea. Aici, acum, înainte să răsară zorile și să mă găsească scriind altceva, trebuie să recunosc că nu aș fi putut fi altfel, nu aș fi avut unde mă duce altundeva, și nici nu aș fi vrut să găsesc alt deznodământ. Dar este prea devreme, mult prea devreme pentru astfel de destăinuiiri - în fond, nici nu am început să gândesc.

6

„De ce?”

Îmi închipui întrebarea asta perfidă șampilată pe buzele de ceară ale cadavrelor, mi-o închipui înscrisă cu litere transparente pe filele gălbejite ale bibliotecilor dintr-un mare oraș. Într-adevăr, nu mai țin să fie un oraș alb, nu mai țin să fie al meu. Sunt conștientă că un asemenea oraș nu are să fie niciodată alb, niciodată al meu. A fost un vis.

Toate visele s-au înălțat cândva pe aripi de heruvimi. Acum sunt ale altcuiva, făcute să zacă în momeala cretoasă a cernelii. De aceea nu îmi mai place să scriu, nu mai știu cum să scriu, nu îmi mai ajunge timpul pentru că dintre toate păcatele pământului am ales tocmai scrisul, tocmai plăcerea de a-mi ațâța curiozitatea, nesațul, și gândul...

Mă întreb dacă nu cumva am visat până și lucrul acesta, plăcerea, patima asta care nu mai poate fi decât suferință, nevroză, uitare. Și frică. O frică imensă de a nu greși.

7

Am părăsit Orașul Alb. În oglinda realității mă întâmpină o stradă întortocheată și aspră ca o eșarfă împletită din strigăte torturate, gemete, și grilaje de subsoluri și temnițe. Mă fac că nu aud decât pașii sacadați ai femeii din fața mea, răsuflarea când liniștită, când accelerată a trecătorilor, tăblăriile mașinilor huruind din ce în ce mai estompat în fluidul eliptic al străzii. Plouă. Stropi mari, plini de fărâme de zgură se scurg nevăzuți în găvanele unor jivine de piatră, făcându-le să se apropie, să se depărteze, și să sfâșie cu răcnetele lor de neauzit pâcla densă a nopții. Nu le iau în seamă, pășesc cuminte în urma femeii, atentă la griul ce se zburlește deasupra ei, în ocheada de gheață a lunii.

Am impresia că am mai fost pe aici, că am mai trecut pe lângă chioșcul cu acoperiș roșu, pe lângă femeia cu fustă de stambă, pe lângă șirurile șterse de trecători ai morții-vii. M-am mai oprit și altădată aici, în același moment în care îmi dau seama că nu mai știu de unde vin, de ce mă opresc în fața aceleiași case întunecate, cu perdelele sfâșiate de ghearele unor creaturi din alte vremuri. Am mai lăsat în urmă, și altădată, același oraș alb pe care l-am uitat într-o clipă, aceeași femeie cu pleoape de hârtie, mânjite în grabă în fața unei oglinzi din altă lume.

Pe ea am lăsat-o în urmă dinadins, țin minte foarte bine amănuntul ăsta, mi se părea normal să rătăcească printre morții-vii și să se întrebe dacă nu cumva a murit și ea – ca atâtea altele? – și a reînviat străduindu-se să se întreacă pe ea însăși. Știu cu siguranță că am s-o reîntâlnesc în stația de autobuz și are să mi se pară că îmi seamănă foarte bine, că-i la fel de pipernicită și de timidă ca și mine, poate prea „la fel” cu mine, prea asemănătoare, prea ștearsă ca să o mai iau în seamă.

De data asta însă pășesc cu emoție peste băltoacele răsfirate în carnea trotuarului ca niște meduze de cafea. Nu o zăresc și trec mai departe, lunecând (fantomă ce sunt!) peste marginea de abur a carosabilului. Tot n-o zăresc! Nu îi zăresc fusta cu tivul descusut, pardesiul gri atârnat în derivă peste umerii firavi ca niște umerase de lemn ale destinului. Nu am s-o mai (re)văd niciodată?